

JENOM NE

R

PENELOPE BLOOM

Autorka bestselleru *Jeho banán*

JENOM NE
RICH

Text copyright © 2019 by Publishing Bloom LLC
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Charvátová, 2023
Cover © Caroline Johnson, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3499-3 (pdf)

PENELOPE BLOOM

JENOM NE RICH

přeložila Jana Charvátová

Před sedmi lety

Auto jsme zaparkovaly na Overlook Point. Kopce obklopující naše malé město byly tak malé, že by bylo přesnější jim říkat Štípance, kde kopec sotva přesahoval strýcovu pleš, natož aby převyšoval školu, která zabírala téměř celý výhled. Když jste se tak akorát naklonili, mohli jste tak nějak vidět kapli a řeku poblíž centra města, ale s mými kamarádkami jsme sem nikdy nejezdily kvůli výhledu.

Co si pamatuji, tohle bylo místo, kam jsme si chodily popovídat, když se něco opravdu pokazilo. A ne že *jsem se snažila dřepět nad záchodem a omylem jsem rozbila celou záchodovou mísu*. Dokonce ani to, že *jsem si spletla mamčín depilační krém s kondicionérem*, což se stalo před dvěma lety. Ne, Overlook Point patřil velkým dramatům. Sloužil pro situace, kdy se rozhodovalo mezi životem a smrtí, a pokud bratři Kingové nepatřili mezi životně důležité situace, tak pak už nevím, co jiného by tam patřilo.

Iris by normálně na sobě měla svůj fotbalový dres. Vlasy by si stáhla do sportovního malého culíku a spěchala by zpátky do školy, aby stihla trénink. Miranda by měla otevřenou

hromádku učebnic na sedadle spolujezdce ve svém autě, protože byla taková šprtka, že její představa řízení a psaní zpráv zahrnovala učebnici chemie místo telefonu. Okusovala by nejbližší předmět, protože se jí blížila nějaká životně důležitá zkouška. Moje auto bylo většinou zaházené složkami plnými práce na mém nejnovějším článku do školních novin a skripty plnými zvýrazněných replik, které jsem se musela naučit do nového školního představení.

Všechny jsme měly své zájmy. Iris se hodlala protlačit ke stipendiu na vysoké škole. Miranda plánovala přechytračit všechny ve státech a dostat se zdarma na jakoukoli vysokou školu, kterou by chtěla. A já? Díky Richi Kingovi nejspíš budu jen odlupovat žvýkačky ze spodku stolů, zatímco se zákazníci budou snažit štípat mě do zadku.

Moje kamarádky a já jsme se šťastně protloukaly životem, když bratři Kingové – se svými vyrýsovanými čelistmi, pekáči buchet a protivně nádhernými úsměvy – do nás narazili jako nákladní vlak.

Jeden po druhém se Kingům podařilo hladce se vloudit do našich životů a hodit šroubovák do našeho skvěle běžícího stroje, který představoval moje přátelství s Iris a Mirandou. Už od školky jsme my tři přežily spory o to, kdo bude držet za ruku Bradyho Halla během bruslení, a hádky, kdo si na sebe vezme černobílé šaty na školní ples, a dokonce se nám podařilo zinscenovat největší školní zastírací manévry, kdy jsem to v sedmé třídě poprvé dostala a měla jsem na sobě bílé džíny. Nezáleželo na tom, jak velká byla překážka. Všechny tři jsme byly nezlomné a vždycky jsme našly způsob, jak to překonat.

Jenom tentokrát jsem si myslela, že rozkol mezi námi je příliš vážný na to, aby se nám ho podařilo spravit.

Co jsem si pamatovala, bratři Kingové vždycky patřili ke smetánce West Valley. Starší dva byli dvojčaty a ten třetí byl jen o rok mladší. Mohli mít jakoukoli dívku ve městě. Všichni věděli, že míří za většími a lepšími plány po tomhle všem. Filmy, profesionální sport, megapodniky – cokoli by chtěli. Kolem všech tří se vznášela zvláštní aura. Vypadali nepřemožitelně, jako by je nějaká vyšší moc omylem upustila do pěnivého hrnce štěstí a skvělé genetiky, než opustili výrobní linku. Zajistit si rande s jedním z Kingů bylo jako ukrást kousek něčeho většího než sám život. Na těch pár hodin – dní, pokud jste měli štěstí – jste si vybojovali okamžik v životě někoho, kdo skoro určitě bude výjimečný. Byla to chvíle v záři reflektoru a neznala jsem jedinou holku, která by o ni nestála.

Nijak jsme se od nich nelišily. Kingové byli odtazítí a nedosažitelní – dokonce i Nick, ten nejmladší, nám připadal nedosažitelný. Kamarádil s Mirandou od druhého stupně základní školy, ale vždycky randil s někým jiným. Před třemi týdny jsem ten někdo jiný byla já a tím jsem pitomě spustila řetězovou reakci, která nás dovedla až na kopec a k bodu zlomu v našem přátelství.

Všechny jsme seděly na kapotách našich aut a nikdo se nechtěl ujmout prvního slova.

„Opravdu je mi to líto,“ řekla jsem Mirandě.

Dívala se dolů na školu a na kousek West Valley, který byl pod námi vidět.

„Vážně jsi nevěděla, že ho mám celou tu dobu ráda?“ zeptala se.

Iris se do toho vložila. „Říkala jsi ‚fuj, Nick je jako můj bratr‘ prakticky pořád od té chvíle, co jsme si tě dobíraly, že se ti líbí. Takže nemůžeš obviňovat Kiru, že si neuvědomila, že chceš ojet svého bratra. *Bratromrdko*,“ dodala. „Kromě toho, jestli ses chtěla Kiře pomstít za to, že chodila s Nickem, myslím, že tě Rich už tak trochu předběhl.“

Zakryla jsem si ústa, aby Miranda neviděla, jak se šklebím, ale díkybohu se Miranda smála taky. Vždycky jsme mohly počítat s tím, že Iris prohlásí něco hloupého ve správný čas. Nemyslela jsem si, že si Iris mohla pomoci, i kdyby chtěla. Taková už prostě byla. A to, že Rich ji předběhl, bylo vyjádření století. Nepotřebovala jsem hrabat hluboko, abych věděla, proč jsem chodila s Nickem. King, o kterém jsem vždycky snila, byl Rich, ale byl nedotknutelný. Nick byl můj ubohý pokus získat jeho pozornost. Kdybych si jen uvědomila, že jediný den Richovy pozornosti by stačil na to, aby obrátil můj svět vzhůru nohama.

„To, že máš pravdu, ještě neznamená, že nejsi kunda,“ řekla Miranda.

„Jsem ta nejhezčí kunda, jakou jsi kdy viděla,“ řekla Iris. „Přiznej to.“

Kamenný výraz v Mirandině tváři konečně změkkl. „Jsem hrdá, že můžu říct, že jsem viděla jen jednu kundu. A myslím, že musíš být trochu padlá na hlavu, když říkáš, že je ‚nejhezčí‘.“

„Máš to, Kiro?“ zeptala se Iris. „To může být tvoje zpráva na titulní stranu do příštího vydání novin. Miranda Collinsová má znetvořenou, děsivou kundu.“

Miranda protočila oči, ale pořád se usmívala. „Jen se ujisti, že za tu větu dáš dovětek *A jmenuje se Iris*.“

„Ty jsi pojmenovala svou kundu po Iris?“ zeptala jsem se.

Miranda rozhodila ruce a zakroutila hlavou. „Myslela jsem, že tohle má být nějaká schůzka k vyjednání příměří. Vy dvě jste se prostě spojily proti mně a mé ubohé kundě.“

Její slova nám připomněla, proč jsme vlastně přijely na Overlook Point a co se vlastně stalo. Nikdo se už neusmíval.

„Mám nápad,“ řekla jsem. „Nenapraví to, co se stalo, ale myslím, že to je nejlepší způsob, jak se posunout dál.“

Iris přikývla. „Vím, co se chystáš říct, a máš pravdu. Necháme puštěný plyn v jejich domě a pak jim do oken budeme házet petardy. Pokud nás věda nezklame, explozi vydrží jenom jejich zuby.“

Zůstala jsem na ni zírat. „Překvapivě to nebylo to, co jsem chtěla říct.“

Iris pokrčila rameny. „Pokud tvůj nápad nebude dobrý, budeme se řídit mým.“

„Doufám, že je tvůj nápad dobrý,“ řekla Miranda, „protože mě děsí to, jak moc se mi to s těmi petardami líbí.“

„Navrhuju, že uzavřeme dohodu. Slíbíme si, že bez ohledu na to, co se stane, i kdyby bratři Kingové přílezi a prosili na kolenu o slitování, i kdyby se z nich stali megaznámi miliardáři, nikdy s nimi nebudeme znovu chodit. Ať se děje, co se děje.“

„A to je jako všechno?“ zeptala se Iris. „Můžeme jim aspoň proříznout gummy? Možná strčit bramboru do výfuku?“

„Co to sakra?“ zasmála jsem se. „Nechápu, jak by nám něco z toho pomohlo.“

„Pomohlo by to,“ řekla tiše Iris.

„Můžeš zvandalizovat, co chceš, ale myslím, že si to musíme slíbit,“ řekla jsem.

Miranda přikývla: „Slibuji.“

„Fajn. Já taky,“ řekla Iris.

„A já taky,“ řekla jsem.

KAPITOLA 1

Kira

O sedm let později

„S přátelstvím je to hodně jako s výtvarným projektem ve školce: bez lepidla se všechno rozpadne.“ Překvapivě to prohlásil můj otec. Připouštím, že pokračoval v nadávání na to, jak nikdy nepochopil stigma pojídání lepidla a jak by voňavé lepicí tyčinky mohly být jako sladkosti, kdyby je jen lidé ochutnali. Vždycky to bylo trochu šokující, že to říkal muž, který se nakonec stal starostou, byť to bylo jen malé město na venkově v Severní Karolíně.

To, co řekl, mi utkvělo v paměti. Aspoň ta první část.

Možná proto jsem se nemohla zbavit pocitu, že přátelství mezi mnou a kamarádkami trochu opadá. Náš slib držet se dál od Kingů nás před všemi těmi lety svedl dohromady a od té doby nás držel pospolu. Kingové odešli hned po střední škole, aby založili nějakou technologickou společnost v Kalifornii. Naneštěstí pro nás získali tolik úspěchu a peněz, že se z nich stali miliardáři a národní hvězdy. Jejich šokující vzhled, výstřelky, úspěch a peníze z nich udělaly známé osobnosti. Jen

si to představte. Když jsme si daly slavnostní slib a naplnily ho spoustou dodatků „i kdyby“, doopravdy jsme nečekaly, že se do posledního splní.

I díky tomu, jak se věci vyvinuly, se náš slib zdál hloupý. Nebylo to jako tenkrát, když jsme se zodpovídaly samy sobě. Kingové nechodili chodbami naší školy a nepředváděli se před námi každý den. Teď to byly jen pěkné tváře v bulvárním plátku u pokladny v samoobsluze. Občas na ně upozornili v televizi, ale vždycky byli vzdálení a nedotknutelní jako Brad Pitt a Ryan Reynolds. Předstírat, že musíme přemýšlet o tom, že se s nimi *nesnažíme* chodit, bylo za hranicí směšnosti.

Aby toho nebylo málo, všechny nás zasáhla dospělost. Ten neúprosný vnitřní posun, kdy lidé začínají posuzovat denní úspěch podle toho, jak *produktivní* byli, a ne podle toho, kolik si užili zábavy. Zábava se stala nepřítelem a byla dovolená, pouze pokud se splnila produkční kvóta. Naše společné zájmy pomalu umíraly a bylo čím dál jasnější, že se držíme posledních, umírajících zbytků slibu.

Dlouze jsem vydechla nosem, protože to nebylo tak dramatické jako výdech ústy. Seděla jsem u našeho obvyklého stolu u okna *U Bradleyho*, v místní pekárně-kavárně-komediálním klubu-drbárně celého města. Dávka rutiny byla příjemná, když se všechno ostatní měnilo, a káva *U Bradleyho* před prací byla naše rutina.

Jako dlouholetý slídl jsem viděla všechny příznaky toho, že kavárnou koluje nějaká obzvlášť šťavnatá novinka. Věděla jsem, že to *muselo* být něco dobrého, protože Landry Miller skutečně odložil své noviny a dokulhal se přes celý prostor,

aby se připojil k diskuzi. Nebyla by žádná ostuda vstát a jít poslouchat, ale dneska jsem neměla náladu, bez ohledu na to, jak zajímavá novinka to byla.

Na zítra musím najít způsob, jak si stoupnout před třídu maturantů, aniž bych ze sebe udělala hlupáka. Sedmkrát za sebou. *Hurá na sedm vyučovacích hodin.*

Málem mě vytrhlo z nezájmu, když jsem zaslechla kolektivní zalapání po dechu od drben a uviděla několik párů rozšířených očí. *O čem se to sakra baví?* Obvykle mě zklamalo to, co se ve West Valley považovalo za šťavnaté drby. Viděla jsem stejnou skupinu lidí prakticky s pěnou u úst, když někdo přistihl Franklina Moora s jednou z jeho ovcí. Nepomohlo ani, když se Franklin snažil obhajovat tím, že to ve skutečnosti byla koza. Jak se ukázalo, jeho ženu moc nezajímalo, o jaké zvíře šlo, a okamžitě ho opustila. Opravdovým překvapením bylo, že se jejímu rozvodovému právníkovi podařilo získat kozu do péče, a ukázalo se, že to je kozel.

Když jsem se nad tím zpětně zamyslela, uvědomila jsem si, že to vlastně byl dost šťavnatý drb. O to víc jsem měla chuť vstát a ponořit se do kruhu drben, ale pak jsem uviděla, jak Iris vchází hlavním vchodem. Drby mohly ještě chvilku počkat.

Zvonek nad vstupem unaveně zacinkal, aby oznámil její přítomnost, ale nikdo se ani neotočil, aby se podíval, kdo to přišel. Chvilku jsem přemýšlela, jestli to bylo pokračování ságy o Frankovi a farmářských zvířatech, která všechny tak zaujala. Možná přitvrdil – *krávy a koně, střežte se.*

Iris na sobě měla policejní uniformu. Před čtyřmi měsíci absolvovala akademii a teď mohla nosit všude zbraň. Ještě pořád

jsem si nezvykla, že dívka, se kterou jsem vyrůstala, teď místo kopaček nosí pistoli, ale všichni jsme se změnili, a měla jsem pocit, že rozdíly mezi námi se budou jen a jen prohlubovat.

Iris se posadila, než si objednala kávu. Rychle a přátelsky se na mě usmála. Černé vlasy měla ostříhané na krátko a s roztočilou špičatou bradou to tvořilo rozkošnou a sexy kombinaci. Věděla jsem, že se vždycky snaží vypadat drsněji, aby zapadla mezi chlapy na stanici, ale bohužel byla obdařena a zároveň prokleta vysoce ženskými rysy.

„Děje se dneska něco velkého?“ zeptala se a kývla hlavou k davu lidí na druhé straně obchodu.

„Asi,“ řekla jsem.

Zaměřila se pohledem na mě a její výraz v obličeji zvažněl. Iris do mě vždycky viděla a evidentně zaznamenala můj stres. „Budeš v pohodě, Kiro. Ty děcka tě budou milovat. Není možné tě nenávidět. Máš kouzlo nevinné maloměstské knihovnice.“

„Co to sakra je?“ zeptala jsem se napůl uražená, napůl pobavená. „Je teprve sedm ráno a ty jsi už získala odměnu za dvojsmyslný kompliment dne.“

„Můžeš být uražená až do aleluja. Knihovnice jsou sexy. Zvláště pokud mají taková kůzlátka.“ Vytrhla z opasku obušek a šťouchla mě jím do prsou.

Zasmála jsem se, uhnula jsem a odstrkovala ji od sebe. „Zavolám tvému šéfovi, aby ti tu věc sebral.“

Stylově obuškem zatočila a připnula si ho zpátky na opasek, aniž by se dívala. „Zavoláš šéfovi? Já jsem tu zákon, mrcho. Takže mi zanechte vzkaz.“

Vykulila jsem oči. „To je působivé. Ta část, kdy jsi schopná to pronést s vážnou tváří.“

Usmála se a pokrčila rameny. „Cvičila jsem. Chlapi na stanici mě neberou moc vážně, takže jsem trénovala drsnácké výrazy před zrcadlem.“

Irisin hlas byl jemný, ale zdálo se mi, že jsem z něj vycítila kapku skutečného smutku. Zvonek nad dveřmi znovu zacinkal. Iris a já jsme byly jediné, kdo se otočil, abychom viděly vstupovat Mirandu. Vždycky se dobře oblékala, i během našich školních dní. Pokaždé si našla nějaký kreativní způsob, jak skloubit obyčejné oblečení. Díky nové práci měla taky peníze, aby si luxusní oblečení rovnou *koupila*. Samozřejmě je také dokázala dobře nosit, což normálně přitahovalo různé pohledy, kamkoli přišla.

Překvapilo mě, že nikoho z klevetícího davu na druhé straně obchodu nezaujala.

Miranda přeskočila objednávku kávy a přisedla si k našemu stolu. Blondaté vlasy měla jako obvykle dokonale upravené a svázané do copu, který nosila na stranu. Mělo to ten záviděníhodný efekt, že vypadala jako nějaká amazonská válečnice. Podívala se na nás dvě, jako by čekala, až něco řekneme.

„Co?“ zeptala jsem se.

„Už jste to *slyšely*, ne?“ zeptala se Miranda.

Moje oči posté zabloudily ke klevetícímu hloučku. „Prakticky jsem šla rovnou z domu a sedla si sem ke stolu. Žádné zastávky a žádné telefonáty. Takže ne, neslyšela jsem nic, kromě kručení mého žaludku, protože vy dvě husy si myslíte, že třicet minut je módní zpoždění.“

„Vrací se,“ řekla Miranda.

Ani jsem nevěděla, o kom mluví, ale z tónu jejího hlasu a výrazu její tváře se mi sevřel žaludek. „*Kdo* se vrací?“ zeptala jsem se trochu znechucená nad jejími cavyky, kdy sdělila něco takového a čekala na očividnou otázku.

„Hemoroidy?“ hádala Iris. „Táhne nám na třicet. Říká se, že v tomhle období musíte být opravdu opatrní. Ne víc než pět minut na záchodě a rozhodně žádné tlačení.“

Střelila jsem po ní znechuceným pohledem.

„Co?“ zeptala se. „Vygooglete si to.“

„Kingové,“ řekla Miranda. „Všichni. A nejen oni tři. Celý bláznivý klan. Mamka a taťka. Média. Nejspíš celý zástup expřítelkyň. *Sem*,“ dodala a poklepala prstem na stůl.

„Do kavárny *U Bradleyho*?“ zeptala se Iris.

Miranda po ní šlehla pohledem. „Ne. Do West Valley. *Sem*,“ řekla znovu.

„Proč by se sem vraceli?“ zeptala jsem se. Měla jsem věčně svrašťelé obočí někoho, kdo doufal, že se vyvlékne z něčeho nevyhnutelného.

„Jo,“ řekla Iris. „Celou dobu byli naprosto spokojeni v Kalifornii. Skoro jako by nemohli West Valley po střední škole opustit dost rychle. Nějak mi to nesedí. Ne, dokud je neuvidím na vlastní oči.“

„Ať už ti to sedí, nebo ne, vrací se,“ řekla Miranda. „Budují nové centrum Sionu a staví ho *tady*.“ Poklepala znovu na stůl, jako by nemohla říct slovo *tady*, aniž by ho nezašeptala a nezdůraznila poklepáním.

Zakroutila jsem hlavou a stále se mračila. „Ne. Silicon Valley je středobod technologických obrů. Slyšela jsi někdy

o centrále Googlu v Severní Karolíně? Kde by vůbec hledali zaměstnance?“

„Kdy se to má stát? *Tedy údajně*,“ řekla Iris.

„Každým dnem? Nevím. Je to jen ve všech místních novinách. Oznámili to včera večer. A jen se nad tím zamyslete. To obrovské staveniště, na kterém se pracuje v kopcích? To, o kterém se zápallem všichni tolik spekulovali před pár měsíci? Myslím, že docela dobře tuším, co z toho bude.“

Rychle jsem procházela pěti fázemi, počínaje popíráním a přechodem do fáze vzteku. „Co jim k tomu dává právo?“ dožadovala jsem se vědět. „Chtějí naše město změnit v cirkus? To je ono? To jim nestačilo uspokojení ze všech těch pitomostí, které prováděli na střední škole?“

Iris vytáhla obušek a začala ho hladit tak, že jsem si myslěla, že je to podvědomý tik. Konečky prstů přejížděla po jeho délce a oči se zadívaly do dálky. Věděla jsem, že si představuje *nějaký* výprask.

„Musíme si to znovu odsouhlasit,“ řekla Miranda. „Slib stále platí, že ano?“

„Samozřejmě že platí,“ řekla jsem.

„Jako by na tom snad záleželo,“ odfrkla si Iris. „Pravděpodobně tu v příštích dnech nastane nekonečný příval supermodelek, jež se budou ucházet o jakoukoli brigádu, kterou ve městě najdou. Bude to tady jako na lovu a cílem budou bratři Kingové. Pokud si myslíte, že si nás vůbec pamatují, tak si to jen nalháváte.“

„Nejspíš má pravdu,“ řekla jsem. „Jestli vyděláváte miliardy dolarů a chodíte s celebritami, vzpomínali byste na drama

střední školy? Věnovaly byste vůbec někomu z nás druhý pohled? Bez urážky, samozřejmě.“

Miranda zakroutila hlavou. „Záleží na tom. Musíme si to znovu slíbit. Bez ohledu na to, co se stane, nebudeme chodit s Kingovými.“

Sledovala jsem ji, cítila jsem, jak se mi při vzpomínce na poslední přísahu zvedá žaludek. Přikývla jsem. „Pořád to slibuju. Bez ohledu na to, co se stane,“ řekl jsem.

„Slibuji,“ souhlasila Iris.

Miranda vydechla, pak se nafoukla, jako by se do ní náhle vrátil život. Během pár vteřin se vrátila ta chladná podnikatelka. „No. Objednám kávy a nějaké jídlo pro ten tvůj kručící žaludek.“

Opřela jsem se o židli a zůstala zírat na stůl, mysl mi jela na plné obrátky. Před pěti minutami byla moje největší starost, jak se vyhnu ostudě před svými studenty. Teď jsem musela přemýšlet, co se stane, až do West Valley vtrhnou Kingové jako jezdcí apokalypsy – až na to, že ti jezdcí nepřinášeli mor a zkázu. Přinášeli ženám vzrušení, špatná rozhodnutí a tolik peněz, až se mi z toho točila hlava.

Ale dramatizovala jsem to. A Iris měla pravdu. Nebylo to tak, že by si nás pamatovali, a kdyby ano, nebudou o nás už stát. Budu v pohodě. My budeme v pohodě.

KAPITOLA 2

Rich

Poklepával jsem prstem na područku svého sedadla. Věděl jsem, že právě překračujeme hranici Severní Karolíny nacházející se devět kilometrů pod námi. Neočekával jsem, že ucítím v hrudi ostré zachvění očekávání, až dorazíme na místo. Mohl jsem si zahrát na psychologa a snažit se vyzkoumat, co *to* znamenalo, ale víc jsem se soustředil na práci.

Zřídit ústředí na druhé straně států znamenalo obrovské riziko. Bylo to riziko, které jsme nemuseli podstupovat, ale nechal jsem své bratry, aby mě do toho uvrtali, i když jsem byl dost podezřívavý k jejich úmyslům. Upřímně řečeno jsem podezříval i sám sebe, že jsem souhlasil s něčím tak idiotským. Mí bratři a já jsme se podíleli na úspěchu Sionu. Moje dvojče Cade to uměl s lidmi. Byl naším vyjednávačem a obchodníkem. náš mladší bratr Nick měl geniální schopnosti. Vždycky jsem se na něj mohl spolehnout, že nás vyvede z omylu, ale dokázal být taky příliš laskavý. Klidně by nás obětoval, aby se vyhnul střetu s jinou firmou, kdyby to záleželo jen na něm.

Pak jsem tu byl já. Měl jsem být ten, kdo má hlavu na obchod. Byl jsem tím, kdo filtroval jejich nápady a definitivně rozhodoval, jestli ten či onen krok byla správná volba. Tlačil jsem na Nicka, aby mi dal nejlepší odpověď, a ne tu nejhezčí s nejmenším potenciálním dopadem. Ujistil jsem se, že Cade mluvil s těmi správnými lidmi ve správný čas a získal tak správné výsledky. Mým úkolem bylo dělat těžká rozhodnutí. Mou povinností bylo nést břímě a být hajzlem, když to bylo nutné.

Takže když mi navrhli, abychom zřídili centrálu ve West Valley, byla moje práce říct ne.

Ale teď mířili sem. Budova byla skoro hotová. Už v tuhle chvíli jsme měli hromadu životopisů a složek nových zaměstnanců, kteří přijedou do Severní Karolíny.

Mým bratrům se líbila tahle myšlenka, protože to podle nich bylo správné. Byli bychom doma. Přinesli bychom do rodného města nový obchod a růst a bratrům se stýskalo po kopcích ve West Valley. Nick chtěl pryč od jasných světél a návalu paparazzi v Kalifornii. Cade chtěl čerstvé loviště žen a líbila se mu představa, až uvidí, kolik našich pseudostalkerů se přestěhuje kvůli nám přes celé státy.

Tak mi to aspoň tvrdili. Myslel jsem, že je znám dostatečně na to, aby mi řekli pravdu. My tři jsme tu napáchali dost škod, když jsme tu vyrůstali. I když jsme o tom nikdy nemluvili, byly tu tři dívky, které se nám svým způsobem uhnízdily v mysli. Taky to byly tyhle tři, které měly nejvíc důvodů nás nenávidět.

Nemohl jsem mluvit za Nicka a Cada, ale věděl jsem, že jsem nikdy nepřestal myslet na Kiru a co jsem jí udělal. Ne úplně. Mohl jsem sám sobě lhát, co hrdlo ráčilo, ale ona byla

ten důvod, proč jsem s tímhle vším souhlasil. Nedělal jsem si iluze, že se vrátím, okouzím ji a obnovíme vztah, který nikdy neexistoval. Sedm let byla dlouhá doba a lidé se měnili. Věděl jsem, že já se změnil. Byla tu šance, že dívku, po níž jsem tajně toužil, dnes už nepoznám. V hrudi se mi zvedl pocit viny, když jsem si uvědomil, že jsem nejspíš ten důvod, proč se tak změnila. Jako všichni, kteří mi zkřížili cestu, jí zůstal život, jenž byl jen spálenou ruinou toho, co bylo před tím, než mě potkala.

Přemýšlel jsem, jestli mi dokáže odpustit, nebo jestli by její odpuštění dokázalo zaplnit prázdnotu, kterou jsem v sobě hodně dlouho nosil. Byl jsem příliš pyšný, abych se sem vrátil bez výmluvy, ale evidentně jsem nebyl nad to, riskovat desítky milionů dolarů a budoucnost své společnosti, když jsem si tím poskytl i ten nejmenší důvod, abych se vrátil do West Valley. Zasmál bych se sám sobě, kdyby to nebylo tak smutné. Byla to miliardářská verze toho, že si na prvním rande necháte u dívky bundu, abyste měli důvod vidět ji znovu.

Letěli jsme soukromým letadlem, které technicky patřilo Sionu. Možná to bylo jenom proto, že jsem byl zpátky doma, ale pořád jsem zjišťoval, že se moje mysl potuluje. Přemýšlel jsem, jak je divné vlastnit letadlo, když lidi, se kterými jsem chodil do školy, se pořád snažili najít první placené zaměstnání. Přemýšlel jsem nad tím, jak bych nikdy nevěřil, že si člověk může zvyknout na takový nadbytek. Dokonce jsem přemýšlel o Kiře, která v mé mysli stále vypadala na sedmnáct, a napadlo mě, co by si asi pomyslela, kdyby mě teď viděla. Zajímalo mě, jestli dopustila, aby ji semlel život. Jestli měla kruhy pod očima a obsluhovala v nějakém mizerném bistru. Bylo to možné,

ale nemyslel jsem si to. Ta Kira, kterou jsem znal, byla příliš cílevědomá. Příliš silná.

Vypustil jsem to z hlavy, když si Stella sedla vedle mě. Položila svou ruku na mou. Byla studená a ztuhlá, ale přišlo mi, že to bude vypadat dostatečně věrohodně pro kohokoli, kdo se bude obtěžovat dávat pozor, hlavně pro mé rodiče. Ani mým bratrům jsme neřekli pravdu o našem předstíraném vztahu, takhle to bylo nejlepší. Moji bratři neviděli naše rodiče tak jako já a nemohl jsem si být jistý, že by jim zamlčeli pravdu.

Moji rodiče seděli pár sedadel před námi, ale vypadali, že jejich pozornost zaměstnává pití a talíř s předkrmem, o který se dělili.

„Je ti špatně?“ zeptal jsem se. Stella vypadala ledověji a bleději než obvykle.

„Trochu,“ řekla. „Nebo je to proto, že se tě dotýkám.“

Usmál jsem se a ztišil hlas. „Trubko. Jen proto, že nemáš o muže zájem, tak to ještě neznamená, že nemůžeš ranit mé city.“

Zachichotala se. „Nevěděla jsem, že máš city.“

„Opatrně. Jestli mě budeš hodně provokovat, položím ti ruku na stehno a ty se pozvracíš.“

„Jestli mě donutíš se pozvracet, budu ti mířit na oči.“

Zasmál jsem se. „Heterofobe.“

„To slovo snad ani neexistuje,“ řekla suše.

„Dělám si z tebe srandu.“ Ztišil jsem hlas, až to byl sotva šepot. „Chápu to. Tahle dohoda je divná, ale drží od nás naše rodiče dál. Tvoji tě můžou přestat dohazovat chlapům, kteří se tě snaží osahávat, a moji mě aspoň neotravují, jak bych měl

poznat dceru támhletoho a támhletoho, protože její rodiče mají skvělý majetek nebo protože jsou velmi uznávaní v klu-bech.“

Povzdechla si a pobavení z jejích očí vyprchalo. „Víš, že si taky dělám legraci. Pořád mi to přijde zvláštní. Nemůžeme donekonečna předstírat, že jsme spolu. Takže dřív nebo později moji rodiče...“

„Co se děje, hrdličky?“ zeptal se Cade. Přicházel k nám uličkou a za ním ho následoval Nick. Cade svíral lahev piva za hrdlo a usrkl si z něj, zatímco se na mě šklebil. „Ježíši.“ Zasmál se. „Ona vypadá, jako by měla v zadku zastrčenou tyč, a ty zase jako někdo, komu ráno nadělali do cereálií.“

Nick přikývl.

„Zahajujeme provoz nového centra, nejdeme na pohřeb. Řekl jsi mu to, že jo?“ zeptal se Cade Nicka.

Nick měl vždycky rozčuchané černé vlasy. Nosil brýle, protože stále odmítal podstoupit korekční operaci. Byl to ten nejchytřejší člověk, kterého jsem znal, ale taky uměl být paranoidní idiot, co se týkalo lékařské péče. Všechno pro něj bylo snadné a postupně se naučil, že se musí snažit jen z poloviny tolik co všichni ostatní, aby se mu dařilo dvakrát tak dobře.

Cade a Nick vklouzli na sedadla naproti nám.

„Mám nápad,“ řekl Cade.

„Ne,“ řekl jsem bez váhání. „Ať už jde o cokoli, bude to hraničit se sebevraždou a pravděpodobně to bude mít potenciál zabít někoho dalšího.“

Zamračil se, ale z Nickova úsměvu jsem už věděl, že jsem měl pravdu.

„Dobře, zatímco oba výsledky jsou technicky vzato možné, jsou vysoce nepravděpodobné. Jen jsem chtěl říct, že na palubě *jsou* padáky. To je všechno. Kontrolovali jsme to předtím a určitě tu jsou. Jinak bych neřekl ani slovo.“ Čekal s rukama roztaženými a s pozvednutým obočím, jako by mi právě předal informace, které by pro mě byly vysoce relevantní.

„Dobře,“ řekl jsem. „Jalene,“ zavolal jsem svého osobního asistenta, který se nacházel v zadní části letadla. Pózoval před okénkem kvůli selfie, rty našpulil do příšerného kačeřího oblíčeje a přimhouřil oči.

„Omlouvám se,“ řekl a cpal si telefon do kapsy. „Použiju to na svou profilovou fotku na Tinderu. Je to bláznivé, kolik se mi ozve lidí, když se vyfotím před tvými věcmi.“

Probodl jsem ho pohledem a podle toho, jak se skrčil, pochopil, co si myslím.

„Potřebuju, abys našel všechny padáky v letadle a zabarikádoval se s nimi na záchodě. Zkus si udělat selfie s nimi a uvidíš, kolik dostaneš zpráv.“

„Všechny... jo, padáky. Dobře. Nejspíš by jeden mohl být tady...“ Natáhl se ke dveřím vedoucím ven.

Nick vstal a zastavil ho přívalem „hele, hele, hele“.

„Tyhle dveře vedou ven,“ řekl Nick.

Jalen se na něj díval, jako by nerozuměl, v čem je problém.

„Jako že jsme devět kilometrů ve vzduchu a tyhle vedou ven,“ řekl Nick. „V kabině by se snížil tlak a všechny by nás to vycuclo ven vstříc naší smrti.“

„Ne, když budeme mít ty padáky,“ dodal Cade, jako by právě získal vítězný bod v naší hádce.

Jalen odtáhl ruku a napůl se ušklíbl. „Moje chyba. Myslel jsem, že to je skříňka.“

Cade se na mě podíval s našpulenými rty. „Co tě vede k myšlence, že jsem si už nějaké padáky neschoval v tašce?“

„Ten fakt, že sis vlastní tašku roky nebalil.“

Cade zaklonil hlavu a chytl se za srdce. „Děláš, jako bych byl nějaký bohatý, sebestředný kretén.“

„A ty se tváříš, jako by to nebyla pravda.“

Stella se vedle mě tiše zasmála. Bylo vzácné ji slyšet upřímně se smát, bylo to dostatečné překvapení, že jsem k ní zvedl oči. Rychle se podívala jinam a soustředila se na vlastní ruce, které jí nehybně ležely v klíně.

„Co říkáš na tohle zachycení reality?“ zeptal se Cade. „Jsi čurák. A jsem silnější než ty.“

Zašklebil jsem se na něj. „To nemá smysl. Hádat se s tebou je jako hádat se s pětiletým dítětem.“

„Jo, no. Pokud neumíš vyhrát hádky s pětiletým dítětem, proč bys měl očekávat, že je vyhraješ se mnou?“

Krátce jsem zapřemýšlel, že bych mu vysvětlil, jak vůbec nic nepochopil, ale opravdu se nedalo vyhrát hádku s Cadem. Byl příliš tvrdohlavý, aby vůbec někdy připustil, že se mýlil, a byl expert v překrucování reality, dokud i on nebyl tak zmatený, že si myslel, že všechna fakta ukazují v jeho prospěch.

„Ale teď vážně,“ řekl jsem, „můžete mi slíbit, že se nedostanete aspoň pár týdnů do problémů poté, co přistaneme ve West Valley? Je ještě několik stavebních povolení a dopravních omezení, se kterými by nás starosta mohl potrápít. Jsem si dost jistý, že by ho právníci nakonec udolali, kdyby se nás

opravdu pokusil zastavit, ale mluvíme tu o měsících, ne-li letech zdržení.“

„Problémy,“ zamyslel se Cade. „Snažíš se mi říct, abych nechal ptáka v kalhotách? Protože víš, že jsem velice zodpovědný, co se týče mých mimokalhotových činností.“

Skoro jsem ho opravil, ale usoudil jsem, že Cade není dost hloupý na to, aby si myslel, že mu to spolкну, a že se jen pokouší vtipkovat.

„Říkám ti, aby ses nezamotal do normálních pitomostí, jaké obvykle děláš. Aspoň se u toho nenech chytit, pokud budeš dělat něco idiotského.“

Úlevně si povzdechl. „Chápu. Slibuju, že se nenechám chytit.“

Věděl jsem, že to nejspíš bylo to nejlepší, v co od něj můžu doufat, tak jsem to nechal být.

„Víš, je sexy a tak,“ řekl najednou. Ukázal na Stellu, pak se naklonil tak, jako by se snažil zachytit její pohled. „Ale je dost divné, jak je pořád tak tichá. A kdyby se mě dívka někdy dotkla *takhle*,“ řekl a ukázal tam, kde její ruka stále ležela na mé, „myslím, že by se můj pták stáhl tak hluboko do mého těla, že byste mi museli začít říkat Cadelina.“ Pozvedl obočí na Stellu a zvýšil hlas. „Zamrkej dvakrát, pokud tě drží jako rukojmí. Zamrkej třikrát, jestli stojí v posteli za hovno. Překřiž palce na nohou, jestli to je barbar, který má na svém smažáku rád kečup.“

Stella ztuhla a otočila se ke mně. „Nemyslím, že je vlastně možné vyhnout se mrkání, a mám na sobě boty bez otevřené špičky, takže...“

Cade zkrřížil ruce a ušklíbl se. „Ty dobytku. Na hovno v posteli a ještě jsi ji vzal jako rukojmí. Takže to je důvod, proč s sebou už týdný všude kolem taháme tichou sestru?“

„Říkal jsi, aby...“

„Chápu. Nejsem idiot,“ přerušil mě Cade. „Ale hele, nehodlám soudit. Pokud jsi udělanej do divně tichých žen, které tak nějak působí dojmem vikinské princezny, pak si to užívej. Ale jestli se nakonec rozhodneš ji ošukat, dej mi vědět. Upletu ti malý svetr pro tvého ptáka. Nechtěl bych, aby ti umrzl uvnitř té ledové královny. *Opravdu malý svetr.*“

„Jsme identická dvojčata,“ řekl jsem suše. „Od našich nohou až po naše ptáky.“

Neochotně přikývl. „Jo, máš kliku, že máš mého obrovského ptáka. Kdybys nebyl moje dvojče, byl by tak malý jako Nickův. To ti garantuju.“

Nick rozhodil mlčky ruce v tichém *co-to-sakra-znamená* způsobu, ale věděl, že vstoupit do konverzace by bylo jako vstoupit po krk do bazénu idiocie. Rozumně se držel dál.

Jako kdyby úspěšně zakončil konverzaci, Cade se omluvil a odešel – nejspíš aby zjistil, jestli porazí Jalena v hledání padáků.

„Takže,“ řekl jsem tiše, jakmile jsme zase měli se Stellou relativní soukromí. „Jsi si jistá, že předstírání, že jsi moje přítelkyně, je tvoje nejméně bolestná možnost? Pamatuj, že se nemůžu zbavit svých bratrů.“

Povzdechla si a sesula se v sedadle. „Ne. Pokaždé, když Cade otevře pusu, nejsem si ani jistá, že život na téhle planetě je moje nejméně bolestivá možnost. Možná přesvědčím Jalena, aby ty dveře přece jen otevřel.“

„Všechny vtipy stranou, Cade je trochu vtipný, jakmile si na něj zvykneš.“

„A já si jsem jistá, že by sis zvykl i na zápach výkalů, pokud bys žil v kanále, ale proč bys to měl dělat?“

Usmál jsem se. „Copak jsi nikdy nechtěla mít psa?“

„Ano, ale nevím, kam tím míříš...“

„Vlastně...“ povzdechl jsem si. „Chtěl jsem říct, že Cade je jako pes, ale lepší, protože ti nebude močit v domě. Ale pak jsem si vzpomněl na poslední Vánoce, kdy se opravdu hodně opil.“

Stella se konečně pousmála. „Přistihla jsem se, že si říkám, do čeho jsem se to vlastně dostala, když jsme uzavřeli dohodu.“

„Pak už to konečně začínáš vidět jasně.“

KAPITOLA 3

Kira

Oblečení, které jsem měla na sobě první den ve škole jako učitelka, je možné popsat několika způsoby. Dalo by se to nazvat vkusným aranžmá z kousků pořízených v různých obchodech. Pokud jste to chtěli trochu přibarvit, mohli byste říct, že jsem smíchala několik skvělých nálezů z Targetu a Walmartu. A pokud jste se chtěli chovat jako oslové, mohli jste prostě říct, že jsem chudá.

Vzhledem k tomu, že jsem potřebovala veškerou sebedůvěru, kterou jsem měla, naprosto jasně jsem volila tu první možnost.

Stála jsem v přední části prázdné třídy s nohama třicet centimetrů od sebe. *V legendární mocné póze.* Moje tělo tvořilo nejsilnější přírodní tvar, když jsem takhle stála. Byla jsem jako pyramida. Byla jsem symbolem síly a dominance. Moje tělo, které bylo vytesáno za ta léta doslova *dny* cvičení, bylo jako nehybný předmět. *Byla jsem úžasná.* Taký se mi chtělo na záchod, ale podle příručky, již jsem četla tohle ráno, zatímco

jsem usrkávala kávu z hrnku, který jsem držela třesoucím se rukama, „pouhé stání v mocném postoji uvolňuje chemické látky v mozku, jež zlepšují sebevědomí a pomáhají ostatním vnímat vás jako impozantnějšího“.

V praxi jsem si trochu připadala, jako bych se snažila nechat gravitaci a čas, aby si poradily s tvrdohlavým zaříznutím spodárů, nebo jako by mi praskla voda a já se snažila, aby se mi nedostala do bot.

Své materiály jsem svírala jako záchranné lano, zatímco jsem měla oči přilepené ke dveřím do třídy. Chodby byly jako vždy zaplavené studenty, kteří si na sebe oblékli své uniformy střední školy West Valley v různých stavech rebelie. Chlapci nosili bílé košile se žluto-stříbrnými kravatami, zatímco dívky měly bílé košile zastrčené do svých žluto-stříbrných kostkovaných sukní. Chlapci si uvazovali kravaty komicky dlouhé, nebo naopak krátké. Zdálo se, že trendem mezi žáky vyšších ročníků byla krátká verze, zatímco u prváků kravaty visely i pár centimetrů pod pásek. U dívek rebelie představovala dvě věci: výstříhy a krátké sukně. Buď nosily košile tak malé, že se jejich poprsí snažilo prodrat knoflíky, nebo si sukně ohrnuly tak vysoko, jak se jen odvážily. Učitelé rozdávali růžové lístečky nalevo i napravo.

A já? Já si stála za svým. Pravidla oblékání byla bitva na jiný den. Dnes jsem potřebovala jen přežít. Na okamžik mi přišlo, že vím, jak se museli vojáci cítit okamžik před tím, než se nepřítel vynořil z mlhy s puškami v rukou a s výkřiky na rtech. A o chvíli později jsem se rozhodla, že vlastně nemám žádnou páru, jak se ti vojáci cítili, ale rozhodně jsem byla vyděšená.

Moje dveře se otevřely a okamžitě jsem opustila svůj mocný postoj, abych se otočila s očima široce otevřenýma a zjistila, kdo to je.

Ředitel Lockett.

Byl menší než většina prvků, ale lesklá pleš na temeni a povadlé váčky pod očima zajišťovaly, že si ho nešlo splést se studentem. „Jen jsem ti chtěl popřát hodně štěstí první den, Kiro.“

„Děkuji,“ řekla jsem. Doufala jsem, že můj úsměv vypadal upřímně. Předpokládala jsem, že se budu muset hodně snažit, abych udělala dobrý dojem na svého nového šéfa, ale od prvního dne předběžného plánování před dvěma týdny to vypadalo, že *on* je ten, kdo se mi podbízí. Nebylo to poprvé, kdy mi to, že jsem starostova dcera, dalo nějakou nechtěnou výhodu. Bez ohledu na to, jak moc jsem protestovala, někteří lidé ve West Valley byli skálopevně přesvědčeni, že když získají mou přízeň, tak získají i přízeň mého otce. Bohužel mé námitky zůstaly bez povšimnutí a lidé nikdy rychle nepřestali věřit, že zvýhodňování nebylo něco, co jsem tajně podporovala.

Takže jsem dělala to, co vždycky. Předstírala jsem, že se pořád musím snažit, abych udělala dobrý dojem. Odmítala jsem sedět se založenýma rukama a nechat svého otce, aby mi umetal cestičku, a doufala jsem v to nejlepší.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala jsem se, když tam pořád stál s úsměvem na tváři. Koutkem oka jsem zahlédla, jak se do místnosti začali zadními dveřmi hrnout studenti.